

Kemény Zsófi

NYELNI

Open Books

I.

Május 18.

Dézi kinyomozta, vagy megírtam neki, nem tudom, hol fekszem, és bejött meglátogatni. A kórházi fehér visszaveri a fényt, ettől annyira összehúzta az eleve csík szemét, hogy nem láttam benne a kárörömöt, pedig ott kellett lennie, Dézi is csak ember. Leült mellém, és mesélt, gondolom, az életéről. Mivel kába voltam, és amúgy sem érdekelt igazán, címszavakban emlékszem csak arra, amit mondott. Gyerekkori abúzus, nem vele történt. Zsidó apa, agnosztikus anya, hogy ezek hogy jöttek ide, nem tudom. Túl vagyunk már a zsidó- és ügynöktraumákon, új traumák érkeztek a helyükbe, bár azt még mindig nem értem, Dosztojevszkij hogy tudott a holokauszt ismerete nélkül relevánsat mondani az emberről, de valahogy megoldotta. Hozott magával grillcsirkét, és ott, mellettem nyammogva megette. Vagy nem; le voltam szedálva. A feje fölötti glóriát kis kanárik használták kör alakú ralipályának, de nem biztos. Arra felkaptam a fejem, hogy a görögkatolikus

menyasszonyt koronázzák az esküvőn. Amikor ez szóba került, szerintem Dézi a faszomra tette a kezét, de ebben sem vagyok biztos, sőt. Lehet, hogy csak nagyon szerettem volna, hogy oda-tegye. Vagy hogy elvegyem feleségül? Aztán, mi volt még, Balaton déli part, Siófok!, alkoholista mindenki, csak úgy csillogott az a kis csíkszem. Akkor mondta, hogy neki maga a dalai láma volt a protekciója, mert az se mindegy a protekcióban, hogy ki protezsál, hiszen a korrumpált arcokat se olyan könnyű ám átdobni a palánkon! Dézi vörös nagyesztélyiben volt, ez szinte biztos, legalábbis így emlékszem. Fehér báli kesztyűvel igazgatta a takarómat, csöpögött róla a grillcsirke zsírja. Feminizmus. Szilikonagy. Már megbánta, hogy feltöltette a száját. Vagy leszívatta? A csíkszemét töltené fel inkább, hogy kerekesebb legyen, ezt én teszem hozzá, neki nem mondtam, mert úriember vagyok, amikor épp nem tudok beszélni a rengeteg agybaszó gyógszertől a szervezetemben.

Amire viszont egészen tisztán emlékszem, az az, hogy azt mondja, mit mondja, ígéri, hogy elárulja nekem, hol van az Egyetem, amint megtudja.

– Te hülye vagy... ez egy kérdés – próbáltam reagálni a kényelmes, felelősségmentesen kába állapotomban.

– Nem vagyok. Szerintem megérdemled. Láthatóan – egyértelműen a kanülre néz – neked ez a felvételi sokkal fontosabb lett volna, mint

a legtöbb embernek, akit pedig gond nélkül fel fognak venni.

– Érdem... nem – próbáltam kifejezni, hogy nem érdelek meg semmit, az életemet sem, éppen ezért próbáltam meg tíz nappal korábban véget vetni neki.

– De.

– Fűző...

– Mi?

– Alamizsna...

– Ezt mire mondod?

– Pöcegödör...

– Aha, kezdem érteni.

– Fingópárna...

– Most megint elvesztettem a fonalat.

– Belcsín, külbecs...

– Nővér!

– Apostolok...

– Meg fog halni?

Május 22.

Hazaengedtek a kórházból. Pedig kellemes kis időszak volt. Végre nem tudtam elrontani semmit, mert ágyhoz voltam kötve. Végre be tudtam pótolni több évnyi alvást, mert nem maradhattam fenn tovább, mint a szobatársak. Végre nem volt fomóm, mert infúzióval nem lehet kocsmázni. Kiválóan lehet viszont cumshot- és fistingvideókat

nézni lenémítva. Külön vicces, amikor Lóránt bácsi épp a klotyó fele csoszog a képernyőd mögött a kopott, valaha Fradi-színű köntösében, biztató mosolyt villant feléd, szegény szomorú fiatal felé, és fogalma sincs, hogy a középtájt lappal ki-takart része előtt éppen könyékig tűnnek el egy aprócska filippínó nőben.

A zárójelentés mellé untig ismert poénkodás is járt, bár szerintem is szálnalmas, hogy a nevem Vigh Teofil. Margó azt akarja, hogy ebbe a naplóba részletesen írjam le a napjaimat és minden negatív gondolatomat. De Margó nem tudja, hogy még neki is csak a negatív gondolataim egyne-gyedét mondom el. Ha mindet leírnám, felrob-banna a Föld. Pláne kézzel, füzetbe. Ma a 4-6-os villamoson odafelé menet kiesett a nadrágszá-ramból a tegnapi alsógatyám. Ez két dolgot jelent-het: a végletekig igénytelen vagyok, vagy fogytam a vádlimból. Ha fogytam, annak örülök, mert tisz-tességes fiatal vagyok, egészséges testképzavarral. Margó nem hitte el, úgylahogy diadalmasan elő-húztam a zsebemből az alsógatyát, nézze. Erre annyit kérdezett, hogy:

– Maga hisz bármilyen transzcendensben, Teo-fil?

– Egy nagy Szopatógépezetben hiszek. Egy ha-talmas gépezetben, ami sorozatgyártja a csapáso-kat. A gyártósor mellett kicsi, Samara-frizurájú manók állnak, és napi negyvennyolc órában tús-ténkednek.

Anyám és apám is bejöttek meglátogatni, haza is akartak vinni magukhoz, de azt még rendes kórában se engedtem volna.

– Csak jobb lenne otthon, fiam.

– Hogyne, pont mint amikor egyszer gimiben borzasztóan betéptem, és amikor hazaértem, az asztalon egy képet találtam magamról fekete keretben, mellette fekete szalagok és egy égő gyertya. Azt hittem, meghaltam. Hosszú percekig abban voltam, hogy halott vagyok, és gyászoltok engem.

Engem! Béke és szeretet öntötte el a szívemet. Aztán kiderült, hogy anyám csak fekete csokornyakkendőt varrt apámnak, a fotómat épp le akarták cserélni egy közös képre, azért volt elől, a gyertya meg, fahéjas-vaníliás, most érkezett meg: anyám rendelte valami női magazinból.

– Amikor rájöttem, hogy nem haltam meg, nem engem gyászoltok, és még le is csesztetek, mert drogoztam, rohamot kaptam. Mentővel kellett bevinni!

– Dereng.

Azután is pokol volt otthon gyógyulni. Minél kevesebbet járok haza, annál boldogabb mindenki.

– Még csak nem is emlékeztek, szuper.

– Nem tehetünk arról, hogy képzelődsz, aztán megsértődsz, mert csak képzelődés volt, amit képzelődtél. Kevesebb képzelődést, több tevékenykedést!